

— Урашима ли?
— казали пжтницитѣ. — Че той се удавилъ още преди четиристотинъ години, когато ло-

вилъ риба. Неговитѣ родители, братя и сестри сж измрѣли отдавна. Колибата му е разрушена преди стоици години.

Тогава Урашима си помислилъ, че трѣбва да е омагьосана земята на морския царь. И тамъ, навѣрно, единъ день е дълъгъ колкото цѣла година.

— Какво да правя въ моята родна земя? — казалъ си Урашима. — Всичкитѣ ми близки хора и приятели измрѣли. И дори родното ми село изчезнало. Ще се върна при морската царкиня.

Но той се сѣтилъ, че не може получи пжтя за подводния дворецъ. По-рано царкинята управѣла лодката.

„Възможно е, — помислилъ си Урашима, — ако отворя кутията, която царкинята ми даде, ще мога да намѣря пжтя. Но тя нали ми поржча да я не отварямъ. И азъ обещахъ. Ала и безъ туй не мога вече да се върна. Ще отворя кутията. Това може да ми помогне“.

И Урашима отворилъ кутията.

Бѣлъ облакъ изкочилъ изъ нея и се понесълъ надъ морето.

— Почакай, облаче! — извикалъ Урашима. — Ти ще ми сочишъ пжтя за подводнитѣ палати! Азъ ще плувамъ следъ тебе!

Ала бѣлиятъ облакъ изчезналъ задъ вълнитѣ.

И тозчасъ Урашима усѣтилъ, че не може да се мръдне, нито да продума нѣщо. Оеднажъ косата му побѣлѣла като снѣгъ. Лицето му се набръчкало. Той се прегърбилъ, престаналъ да диша и падналъ мъртавъ на брѣга...